

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: A. B. A., nar. X,
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1, č. ev. ČAK 16 640

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie,
sídlím Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2024, č.j. KRPA-135065-11/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 14. 5. 2024, se žalobkce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. dubna 2024, č.j. KRPA-135065-11/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že se primárního pochybení dopustil ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy bezprostředně po příjezdu do České republiky úmyslně uvedl smyšlenou identitu a předstíral, že je nezletilý, následně z centra pro mládež odešel a nebyl se správním orgánem v kontaktu, protože mu nebyl znám ani výsledek řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nebyl si tak vědom toho, že maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. Dále žalobce uvedl, že se dobrovolně dostavil na pracoviště policejního orgánu, protože není pravdou, že měl v úmyslu nadále pobývat na území České republiky v rozporu s uloženým rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce měl za to, že by neměl být hodnocen jako notorický porušovatel pobytových pravidel, protože mu nebylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak aktivně svoji pobytovou situaci řešil a chtěl svým postupem naopak nelegální stav odstranit.
4. Žalovaná rovněž podle žalobce v napadeném rozhodnutí pouze stroze rekapituluje pobytovou historii žalobce a konstatuje, že správní orgán je přesvědčen o vhodnosti zásahu do práv cizince, namísto dostatečného odůvodnění nevyužití některých mírnějších institutů.
5. Konečně žalobce namítal i nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí a nedostatečné zdůvodnění brutálního zásahu do jeho svobody.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně uvedla, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedla skutečnosti, které ji vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Měla za řádně prokázané a doložené, že se žalobce na území České republiky zdržuje nelegálně, maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
7. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně bez platného povolení k pobytu. K vyřešení svého pobytu se dostavil sám dobrovolně do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde uváděl falešné jméno a datum narození, aby si zajistil výhody coby mladistvý, protože byl umístěn do zařízení pro děti a mladistvé. Přestože věděl, že zde musí vyčkat skončení vedených řízení, zařízení po zhruba jednom týdnu opustil a o výsledek řízení se nezajímal.
8. Pokud jde o užití mírnějších opatření, odkázala žalovaná na str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí. V případě žalobce dospěla žalovaná po zhodnocení jeho dosavadního chování a s ohledem na jeho pobytovou historii k závěru, že v jejím případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, protože nemusel namísto zajištění uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. V této souvislosti navíc žalovaná poukázala na to, že žalobce při podání vysvětlení uvedl mimo jiné, že se mu v případě uložení zvláštního opatření nechce chodit se hlásit na policii.

9. Dále žalovaná uvedla, že smyslem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie s tím, že další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu na tom, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Vzhledem k tomu má žalovaná při naplnění všech znaků skutkové podstaty ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za v podstatě vyloučené aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť by nevedlo ke stanovenému cíli.
10. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto přistoupila přímo k zajištění žalobce, aniž by předtím uložila mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.
11. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Dne 22. 4. 2024 byl žalobce vyzván k prokázání totožnosti poté, co se dostavil na pracoviště žalované. K prokázání totožnosti předložil cestovní doklad č. X vydaný Tuniskou republikou. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné povolení k pobytu na území České republiky, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
14. Z rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 12. října 2023, č.j. CPR-27346-26/ČJ-2023-931200-SV, které nabylo právní moci dne 24. 10. 2023, se podává, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3,4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v trvání 1 roku. Doba k vycestování z území České republiky byla žalobkyni stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.
15. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce za přítomnosti tlumočnicka jazyka arabského, o jehož překladu prohlásil, že mu rozumí, uvedl mimo jiné následující. Jmenuje se A. B. A. a narodil se dne X, avšak v minulosti vystupoval pod smyšleným jménem A. B. A., nar. X, neboť chtěl vystupovat jako mladistvý a čerpat výhody z toho vyplývající. O svém vyhoštění a vedení v evidenci nežádoucích osob mu není nic známo, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění bylo patrně vydáno v době, kdy odešel ze zařízení pro děti. Byl v X, proto o tom rozhodnutí neví. Zde si našel přítelkyni, u které bydlí. Živí jej rodiče, ale větší část platí přítelkyně, která je učitelkou. Pobyt řeší až nyní, kdy se chce oženit s přítelkyní. K případnému užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce uvedl, že prostředky na složení kauce nemá ani mu není známa žádná osoba, která by je složila za něj, a nechce se mu chodit na policii se hlásit. O azyl žádal v zařízení Zastávka, ale o vývoj správního řízení se nijak nezajímal, takže neví, že bylo ukončeno. O vše se začal zajímat až poté, co se rozhodl oženit se. K osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný. V zemi původu má matku, tři bratry, sestru a širší rodinu s tím, že otec již nežije. K rodině se může vrátit.

Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, nebere žádné léky ani se ničím neléčí. V České republice nemá nikoho kromě přítelkyně. Jinak zde nemá žádné kulturní nebo společenské vazby. V zemi původu mu nic nehrozí, pouze rodina má problémy s jinou rodinou, od které by mu hrozilo nebezpečí, neboť zabili jeho otce a bojí se, že by jej mohl potkat něco podobného, nicméně může žít v jiné části země. Jinak je Tunis pro žalobce bezpečná země.

16. Dne 22. dubna 2024 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
18. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
19. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhł nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
21. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
22. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
23. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.

24. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
25. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
26. Předně zdejší soud konstatuje, že v dané věci není rozhodující to, kdy se žalobce dopustil primárního pochybení spočívajícího v uvádění falešné identity a zda mu byl znám výsledek řízení o správním vyhoštění či řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podstatné je naopak to, že bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a že žalobce (bez ohledu na formu zavinění) nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Zákon přitom nevyžaduje vědomost žalobce o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a úmyslné nevycestování v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvádění falešné identity a lhostejnost žalobce k vedeným správním řízením navíc svědčí závěru žalované v tom směru, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
27. Skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil na pracoviště žalované a že nevěděl o svém vyhoštění ani o skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nemůže podle zdejšího soudu nijak vyvrátit závěr žalované, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a že nelze ze strany žalobce očekávat respektování pravomocně uloženého správního vyhoštění a jeho dobrovolné vycestování. Shora uvedené skutečnosti svědčí přinejmenším o určité lhostejnosti žalobce k platným imigračním pravidlům, k vedeným správním řízením a potažmo pak pravomocným rozhodnutím správních orgánů. Ostatně žalobce sám uváděl, že přistoupil k „řešení své pobytové situace“ proto, že se potřebuje oženit se svou přítelkyní, která je státním příslušníkem České republiky. Sledoval tím tedy toliko vlastní cíle a zájmy a nikoli zájem společnosti na dodržování platných právních předpisů na úseku pobytu cizinců na území České republiky.
28. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaná zejména na stranách 5 - 8 napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnila, proč

k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje. Žalobce sám v žalobě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje deficity posouzení možností uložení mírnějších opatření ze strany žalované ani jaké konkrétní mírnější opatření by v jeho případě dostačovalo k dosažení účelu zajištění. Při podání vysvětlení k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování sdělil pouze, že prostředky na složení finanční záruky nemá a není zde nikdo, kdo by je složil za něj. Kromě toho také až překvapivě bezelstně ubezpečil žalovanou o tom, že chodit se mu hlásit na polici nechce. Za těchto okolností nemůže jeho námitka nedostatečného posouzení a odůvodnění nevyužití možností mírnějších opatření ze strany žalované obstát, a to zejména pro její obecnost navzdory obsáhlé úvaze o závažnosti zásahu zajištění do osobní svobody žalobce, když žalovaná se možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce zjevně zabývala (srov. zejm. str. 5 – 8 napadeného rozhodnutí) a u každého jednotlivého opatření zvlášť a následně i v souhrnu odůvodnila, proč k nim namísto zajištění nepřistoupila.

29. Vzhledem ke shora uvedenému a s ohledem na pobytovou historii žalobce, kdy tento dlouhodobě pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, v minulosti neváhal vystupovat účelově pod falešnou identitou a prokázal zřejmou lhostejnost k platným právním předpisům na úseku pobytu cizinců a na jejich základě vedeným správním řízením, nelze mít zajištění žalobce za nepřiměřeně tvrdé či nedostatečně zdůvodněné, jak žalobce závěrem své žaloby shrnuje. Žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, nemá zde žádné příbuzné či jiné rodinné příslušníky, netrpí žádnými zdravotními obtížemi. Krátký vztah s přítelkyní české státní příslušnosti navázal a rozvíjel v situaci, kdy si musel být vědom toho, že v jeho případě je přinejmenším pravděpodobné, že bude muset z území České republiky a potažmo z území členských států Evropské unie vycestovat. Proto tedy soud nemá ani z pohledu zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jeho zajištění za nepřiměřené.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. května 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce